

تنها خواهیم ماند

کاغذ، حشره کش، مواد آرایشی، حمل و نقل هوایی، احداث جاده و بزرگراه، تولید کشتی و کشتی رانی، تغییر زمین برای استفاده از آن، معدن کاری، دستکاری ها و آلودگی های ژنتیک، بهره برداری بیش از حد از منابع و جنگ افروزی.

نتیجه این دخالت های آدمی نابودی آب سنگ های مرجانی، جنگل زدایی، بیابان زایی، فرسایش خاک، گرمایش زمین، تخریب زیستگاه ها، به هم خوردن نظم چرخه های زی - زمین - شیمیایی، اسیدی شدن آب اقیانوس ها و تخریب لایه اوزون و خلاصه، کاهش تنوع زیستی، انقراض گروهی و نابودی تدریجی گونه ها بوده است. به همین علت «ادوارد ویلسون» زیست شناس معاصر که در شماره پیشین این مجله به معرفی

به کار برد و از آن پس واژه «آنتروپوسن» از زبان ها و قلم ها جاری شد و به طور غیررسمی رواج یافت.

یکی دیگر از این عوامل رواج این واژه کثرت و شدت دخالت های مخرب انسان در اکوسیستم های سیاره زمین است. آثار و شواهد این دخالت ها بر کسی پوشیده نیست. کافی است هر کس اندکی به دور و بر خود دقت کند تا نمونه های بسیاری از آثار دخالت انسانی را با چشم خود ببیند و مشاهده کند. نمونه ها کم نیستند: کشاورزی، ماهی گیری، دامپروری، آبیاری؛ تولید سوخت های زیستی، سوزاندن زغال سنگ و نفت، تولید نیروگاه های برق، استخراج نفت، احداث کارخانه ها، تولید مواد دارویی، مواد شوینده، بتون، فرآورده های نانوفناوری، رنگ،

می دانیم که زمین شناسان تاریخ زمین را به چهار دوران و هر دوران را به چند دوره و هر دوره را به چند دور یا عهد تقسیم کرده اند. برپایه این تقسیم بندی، زمین اکنون دوران چهارم یا سنوزویک^۱، دوره کواترنری^۲ و دوره هولوسن^۳ را سپری می کند. هولوسن از ۱۱/۷ هزار سال پیش شروع شده و تا امروز ادامه دارد.

در سال های نخستین دهه ۱۹۸۰، اوژن سترمر^۴ (۱۹۳۷-۲۰۱۳) دیاتوم شناس معروف پیشنهاد کرد که بهتر است به علت اثرهای عمیق انسان بر سیاره زمین، دور کنونی را «آنتروپوسن» (دور انسان) بنامیم. اما در آن زمان استقبال چندانی از این واژه پیشنهادی نشد تا اینکه در سال ۲۰۰۰ پال کروتزن^۵ برنده نوبل شیمی ۱۹۹۵ این واژه را

